

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по постъпила жалба от СТ. П. СТ., ЕГН *****, с адрес в гр.С, ул.“БН“ №, чрез адв.Т. Ч. от САК, срещу наказателно постановление №4496/05.01.2017 г. на Началник на 06 РУ-СДВР, с което на основание чл.116, ал.2 от ЗГР е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лева, за нарушение на чл.99 от ЗГР.

Жалбоподателят навежда доводи, че издаденото НП е незаконосъобразно, поради допуснати съществени процесуални нарушения, които опорочават производството. Сочи, че са нарушени императивните разпоредби на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, което е довело до ограничаване правото му защита, и по-конкретно – на правото му да узнае точно какво нарушение е извършил и кои законови разпоредби е нарушил.

Твърди, че е опорочено връчването на НП при условията на чл.58, ал.2 от ЗАНН, а за процесното НП е узнал от справка от 08.03.2021 г. на НАП. Излага конкретни съображения за опорочаване на процедурата по надлежно връчване на санкционния акт и спазване на преклузивния 7-дневен срок за подаване на жалба, против него.

Навежда доводи, че нарушението, ако изобщо има такова, представлява маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН, с оглед младата възраст на нарушителя, липсата на данни за административни санкции, липсата на вредни последици и по-ниската степен на обществена опасност на нарушението в сравнение с обикновените случаи на нарушения от съответния вид. Позовава се на неправилно приложение на материалния закон от страна на наказващия орган.

Жалбоподателят, чрез надлежно упълномощения си процесуален представител – адв.Т. Ч. от САК, след приключване на съдебното следствие, моли съда да отмени обжалваното НП на посочените в жалбата и писмена защита основания. Прави възражение за изтекла абсолютна давност на основание чл.81, ал.3, във вр. с чл.80, ал.1, т.5 от НК, във връзка с което моли съда да прекрати производството по делото.

По същество на правния спор излага становище да не се кредитират с доверие показанията на свидетелката Любомирова, предвид избирателния спомен по фактите от нейна страна, с оглед на което счита за недоказано вмененото нарушение на жалбоподателя.

Отделно от горното, навежда доводи, че посочената като нарушена разпоредба на ЗГР има пет алинеи, но в АУАН и НП не е посочена нито една от тях. Счита, че е допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като е довело до ограничаване правото на защита на жалбоподателя да разбере за какво нарушение е наказан.

Претендира присъждане на направените по делото разноси, представляващи изцяло заплатения от жалбоподателя адвокатски хонорар,

съгласно представения договор за правна защита и съдействие. Размерът на заплатеното адвокатско възнаграждение обосновава със сложността на делото, произтичаща от нередовното връчване не само на процесното НП, но и на други НП - общо 19 на брой, което е ограничило правото на жалбоподателя да управлява МПС.

Ответната страна по жалбата: началникът на 06 РУ-СДВР, чрез надлежно упълномощения си процесуален представител – юрк.П, след приключване на съдебното следствие, моли съда да остави жалбата без уважение, като недоказана и неоснователна. Счита, че установеното нарушение с процесното НП е правилно и законосъобразно, тъй като същото се установява от събраните по делото доказателства. Моли съда да остави в сила санкционния акт.

Прави изрично възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от жалбоподателя, тъй като делото не се отличава с фактическа и правна сложност.

Претендира присъждане на минимално по размер юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР, съобразно чл.37 от ЗПП.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена от процесуално легитимирано лице да обжалва процесното НП. В представеното по делото писмо от СДВР с рег.№513000-31644/03.06.2021 г. е отразено, че процесното НП /описано под №6 в справката/ е връчено при условията на чл.58, ал.2 от ЗАНН на 23.03.2017 г. и изпратено в НАП на 31.03.2017 г. По преписката, обаче, не са приложени никакви доказателства, че НП е връчено при условията на чл.58, ал.2 от ЗАНН, поради което съдът приема, че жалбата срещу него, постъпила в съда на 12.03.2021 г. /видно от отразената дата на поставения входящия номер/, е депозирана в законоустановения преклузивен 7-дневен срок, считано от датата на узнаването за неговото издаване от санкционираното лице, а именно: на 08.03.2021 г., когато на жалбоподателя е издадена справка за общи задължения от НАП, която справка е приложена към жалбата. Разпоредбата на чл.58, ал.1 от ЗАНН предвижда реда за връчване на НП – препис от НП се връчва лично срещу подпис на нарушителя, а ал.2 на същата разпоредба създава една правна фикция, която се явява изключение от общото правило и позволява „неприсъствено“ връчване на НП, ако нарушителят не е намерен на посочения от него адрес и новият му адрес е неизвестен. Тогава, наказващият орган може да отбележи това върху НП и то се счита за връчено от деня на отбелязването. Става въпрос за кумулативно предвидени предпоставки, при които, за да е проявен състава на чл.58, ал.2 от ЗАНН и да се приеме, че е налице редовно връчване, е необходимо не просто нарушителят да не е намерен на посочения адрес, но и същият да е променен и новият му адрес да е неизвестен. Съответно, ако посочените предпоставки са налице се счита, че

НП е редовно връчено от деня на отбелязването на посочените обстоятелства. От събраните по делото доказателства се установява, че в настоящият случай не са налице кумулативно предвидените предпоставки в разпоредбата на чл.58, ал.2 от ЗАНН. Към преписката липсват доказателства жалбоподателят въобще да е бил издирван за връчване на издаденото против него НП. При това положение, съдът не може да приеме, че е налице редовно връчване на процесното НП, при условията на чл.58, ал.2 от ЗАНН. Такова отбелязване върху представеното НП по делото липсва. Следователно, процесното НП не е влязло в законна сила, а подадената жалба се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява следната фактическа обстановка:

Административнонаказателното производство е започнало със съставяне на АУАН №4496/30.12.2016 г. от младши полицейски инспектор Антоанета Христова Любомирова, в присъствието на един свидетел, присъствал при установяване на нарушението и при съставяне на акта – Д И П, против жалбоподателя СТ. П. СТ., за това, че на 30.12.2016 г., около 09:30 часа, при извършена полицейска проверка, не е обявил настоящият си адрес в законоустановения срок, с което виновно е нарушил чл.99 от ЗГР.

АУАН е предявен и връчен лично на жалбоподателя и на датата на неговото съставяне – на 30.12.2016 г., без възражения по направените констатации. Жалбоподателят не се възползвал от правото си по чл.44, ал.1 от ЗАНН да представи писмени възражения пред наказващия орган, в законоустановения 3-дневен срок, считано от датата на връчване на акта.

Въз основа на направените констатации в АУАН, длъжностно лице, обозначено като за Началник на 06 РУ-СДВР, издал процесното НП №4496 на 05.01.2017 г., с което и след като възпроизвел в цялост описаната в АУАН фактическа обстановка, наложил на жалбоподателя СТ. П. СТ. на основание чл.116, ал.2 от ЗГР административно наказание глоба в размер на 50 лева, за нарушение на чл.99 от ЗГР.

Изложената по-горе фактическа обстановка, съдът прие за установена от събраните по в хода на съдебното следствие гласни доказателства – показанията на свидетелката Л, които съдът кредитира с доверие, като депозиран от лице, даващо показания за непосредствено възприетото от него при изпълнение на служебните си задължения, без данни за пряка или косвена заинтересованост от изхода на делото; от приобщените по надлежния ред писмени доказателства – процесните АУАН и НП; писмо от СДВР с рег. №513000-31644/03.06.2021 г.; шест броя заповеди, издадени от министъра на вътрешните работи; приложената към жалбата справка от НАП за общите задължения на жалбоподателя СТ. П. СТ. към 08.03.2021 г.

При така установената фактическа обстановка, въз основа на

събраните по делото доказателства, съдът направи следните правни изводи:

Издаденото НП против жалбоподателя следва да бъде отменено, с оглед наличието на формално основание, а именно: изтекла погасителна давност за наказателно преследване на дееца. С оглед на горното, направеното възражение от жалбоподателя се явява основателно. Съдът констатира, че от датата на нарушението – 30.12.2016 г., до датата на връчване на НП, съответно до датата на узнаването за него – 08.03.2021 г., е изминал период от четири години и повече от три месеца, като за вмененото нарушение относителната преследвателна погасителна давност е три години. Следователно е изтекла тригодишната погасителна давност за наказателно преследване. Съгласно разпоредбата на чл.80, ал.1, т.5 от НК, приложима по силата на препращащата разпоредба на чл.11 от ЗАНН, относно обстоятелствата, изключващи отговорността, деяния, за които се предвижда наказание глоба, се погасяват с изтичането на относителната погасителна давност от три години. По делото не са ангажирани доказателства от ответната страна по жалбата, че в този период са извършвани действия, с които да се прекъсва изтичането на тази давност, т.е. липсва основание да се приеме, че давността е прекъсната и изтеклата вече губи правното си значение. Следва да се отбележи и това, че към 30.06.2021 г. и по време на висящността на настоящото производство, е изтекла и абсолютната погасителна давност за наказателно преследване на дееца, която е четири години и шест месеца. Но за да бъде прилаган този срок следва да бъде доказано прекъсването на относителната давност, каквито доказателства по делото не са ангажирани. Връчването на наказателното постановление, след изтичането на относителната погасителна давност се явява незаконосъобразно и води на извод, че санкционният акт следва да бъде отменен само на това основание, като незаконосъобразен, без да се разглежда спора по същество, а административнонаказателното производство – прекратено.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл.63д от ЗАНН, приложима на основание чл.87 от ЗАНН, право на разноски по реда на АПК има жалбоподателят. Същият е направил своевременно изрично искане в този смисъл, като представя доказателства за заплатено в брой адвокатско възнаграждение за процесуално представителство в настоящото производство в размер на 400 лева /съгласно договор за правна защита и съдействие и пълномощно/.

От страна на ответната страна по жалбата се прави възражение за прекомерност на уговореното адвокатско възнаграждение, което съдът намира в настоящия случай за неоснователно. Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.2 от ЗАНН, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно, съобразно действителната фактическа и правна сложност на делото, съдът може по искане на другата страна да присъди по-нисък размер

на разноските, но в размер не по-малко от минимално определения размер, съобразно чл.36 от ЗА. Следователно, законът въвежда две кумулативно свързани предпоставки – адвокатското възнаграждение да е прекомерно /съобразно фактическата и правна сложност на делото/ и насрещната страна да е направила искане за прекомерност на претендираните разноси, както и този размер да не бъде по-малък от минимално определения такъв в Наредба №1/09.07.2004 г. за МПРАВ. Делото не е нито с голяма фактическа сложност, нито с голяма правна сложност. Жалбата, въз основа на която е образувано, е подадена чрез пълномощник, а в проведеното единствено съдебно заседание не се правят доказателствени искани, нито се сочат други доказателства. Съгласно разпоредбата на чл.8, ал.3 от Наредба №1/09.07.2004 г. за МПРАВ, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал.2, възнаграждението е 500 лева. В случая, уговореното и заплатено от жалбоподателя адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева се явява понисък от минимално предвидения такъв за съответния вид дело. Ето защо, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноси в целия претендиран размер от 400 лева. Разноските, съгласно т.6 от ДР на АПК, следва да бъдат възложени на юридическото лице, в структурата на което е административният орган. В случая, това юридическо лице е СДВР към МВР, в чиято структура е органът, издал процесното НП, като този орган е началникът на 06 РУ-СДВР.

Водим от горните мотиви, съдът